

*Allt och
lite till*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Allt och
lite till*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Allt och lite till

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Allt och lite till
är översatt från English av Carina Jansson efter
Gossip Girl: All I Want Is Everything

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2003, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051353

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

I wanna, I wanna, I gotta be adored.

The Stone Roses

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Juletid i New York City är något magiskt, särskilt runt Central Park, Luften doftar fallande snö, brinnande ved och julbak. Från våra våningar ser parken ut som en silverskimrande vintervärld, Park Avenue glittrar av julljus och storleken på granen vid Rockefeller Center verkar lova att det här kommer att bli den bästa julen någonsin - fast de flesta av oss kommer att dricka för mycket champagne för att märka det. Skyltfönstren längs Fifth Avenue är finklädde och tjejerna som är ute och shoppar har på sig de där underbara, himmelsblå Marc Jacobs-kapporna de köpte i oktober och längtade efter att få använda. Och på kvällarna är alla ute och har roligt, roligt, *roligt*. Strunta i att plugga för mitterminsproven, strunta i sista-minutenansökningarna till college, strunta i att hjälpa morsan köpa julklappar till hembiträderna, kockarna, chaufförerna och tvätterskorna. Dra på dig den svarta Pradaklänningen och Cristian Louboutin-skorna med

decimeterhöga plastklackar, ta med dig din orangefärgade Hermès Birkin-väska och den sötaste kille du känner, och följ med mig ut!

Observationer

D och **V** kysstes nere vid hamnen vid Seventy-ninth Street. Det är ganska tragiskt att det dröjde så länge innan de insåg att de gillade varandra. **N** köpte röda rosor till **J** - och jag som inte trodde att den där snygga pundaren var det minsta romantisk. **B** och **S** gick till **Bendel's** för att hämta klänningarna de ska ha på balen i kväll. Jag har hört att **Flow** - före detta modell, ursnygg sångare och gitarrist, vars band **45** just vann **MTV Music Award** för bästa album med sin debutskiva, **Komunik8** - ska hedra balen med sin närvaro och meddela hur mycket pengar man dragit in. Balen en välgörenhetstillställning för **Be Kind**, djurrättsorganisationen som **Flow** är talesman för. Men vem bryr sig? Vi går ändå bara dit för att få en skymt av hans perfekta ansikte. Ses där!

Är de verkligen vänner igen?

Det är sant: **S** och **B** har bestämt sig för att lägga allt gammalt groll bakom sig, och det var på tiden. Hur länge kan man egentligen vara arg på någon man brukade bada med i grundskolan? **B** kanske inte är lika blond, lång eller "erfaren" som **S**, men det betyder inte att hon måste hata henne. Och **S** kommer aldrig att bli lika bakslug eller självupptagen som **B**, men det betyder inte att hon måste frukta henne. I stället har de båda tjejerna bestämt sig för att vara snälla mot varandra, åtminstone just nu. Frågan är vad de ska hitta på för upptåg nu när de är tillsammans igen?

Tro mig, jag kommer att bli den första som får reda på det, och ni blir nummer två. Jag är inte precis bra på att bevara en hemlighet.

Ni vet att ni älskar mig,

gossip girl

balens drottningar

”Om hon vore typ två decimeter längre skulle han kunna vila huvudet i den där urringningen”, noterade Blair Waldorf när hon såg sin före detta pojkvän, Nate Archibald, dansa med Jenny Humphrey – den korta och otroligt bystiga niondeklassaren Nate obegripligt nog hade dumpat Blair för några veckor tidigare. ”Fast då skulle han nog få svårt att andas.”

Som tur var hade Blair hoppat över middagen den kvällen, annars hade hon gått raka vägen till damernas och kräkts av äckel.

Serena van der Woodsen, Blairs äldsta och nyaste bästis, skakade på sitt blonda hår. ”Jag fattar ingenting”, sa hon. ”Jag har ingenting emot Jenny, men jag har alltid tyckt att du och Nate var det *perfekta* paret. Ni var liksom *ödesbestämda* att tillbringa resten av era liv ihop.”

Det var märkligt sagt av Serena. Hon och Nate hade trots allt förlorat oskulden till varandra, bakom ryggen på Blair, sommaren efter andra året på high school. Om två människor var ödesbestämda för varandra, så borde det ha varit de. Men precis som alla andra förhållanden Serena någonsin hade haft var romansen med Nate hastigt övergående. Blair och Nate var *på riktigt*. Och de hade alltid varit en sådan självklarhet – som portvakten i lobbyn i

huset på Fifth Avenue där Serena bodde – att det knappt gick att föreställa sig hur framtiden skulle se ut om de inte längre var ett par. Genom dem hade Serena upplevt hur det var att leva i ett fast förhållande, och det var lite otäckt att se hur illa det hade gått.

Blair stälpte törstigt i sig champagnen. De två tjejerna satt ensamma vid ett stort, runt bord, draperat i vitt muslin och svart taft, i den stora balsalen på Saint Clair Hotel, där den årliga decemberbalen var i full gång. Temat var svart och vitt, och flickor i långa, svarta klänningar från Versace och Dolce & Gabbana, med vita fjädrar i håret, dansade med pojkar i eleganta Guccikostymer. I taket hängde en gigantisk boll av svarta och vita rosor. Blair fick en total déjà vu-upplevelse.

Hennes mor hade så sent som för en månad sedan gift sig med en bullrig, svettig, överviktig nolla vid namn Cyrus Rose, och de hade haft sin bröllofsfest i just det här rummet. Bröllopet hade också ägt rum på Blairs sjuttonde födelsedag, dagen då hon planerat att löpa linan ut med Nate. Hon hade ägnat timmar åt att förbereda sig, och föreställt sig i detalj hur det skulle gå till. Men så hade hon råkat se Nate hångla med den där lilla tjejen i hotellobbyn och insett att när allt kom omkring spelade det ingen roll hur snygg hon var i sin espressofärgade brudtärneklänning från Chloé, vilken tjusig frisyr hon hade eller hur höga hennes Manolo Blahnik-klackar var. Nate var för upptagen av att klämma på den där krullhåriga fjortonåringens ballongbröst för att ens lägga märke till det.

Det hade definitivt varit Blairs värsta födelsedag någonsin. Men hon tänkte inte gå och grubbla över det. Hon var inte sådan.

Säkert.

”Jag tror inte på ödet längre”, sa hon till Serena och ställde champagneglaset på bordet med en sådan smäll att foten nästan gick av.

Hon drog fingrarna genom sitt långa, mörkbruna hår, som klippts tidigare på dagen av Antoine, hennes nya favoritfrisör på Elizabeth Arden Red Door Saloon.

Serena skrattade och himlade med sina mörkblå ögon. ”Hur kommer det sig då att du alltid säger att Yale är ditt öde?”

”Det är annorlunda”, insisterade Blair.

Blairs far hade gått på Yale, och Blair hade alltid drömt om att gå där. Hon var bäst i sin klass på Constance Billard och ägnade sig åt allt möjligt utanför schemat, så att ansöka tidigt hade varit en självklarhet. Men under intervjun hade hon brutit samman och blivit Blair, biodukens dramadrottning. Hon hade dragit en tårdrypande historia för intervjuaren om hur hennes mor skilt sig från hennes homosexuella far och gift sig med en man hon knappt kände, och hur hon längtade efter att få börja på college och skapa sig ett nytt liv. Sedan hade hon kysst intervjuaren – hon hade faktiskt ställt sig på tå och kysst hans insjunkna, stubbiga kind!

Blair föreställde sig alltid att hon var hjältinnan i någon svartvit femtiotalersfilm, i stil med sin idol Audrey Hepburn. Den här gången hade det blivit hennes fall. Inte nog med att hon tvingats söka till Yale samtidigt som alla andra, hon hade dessutom bett sin far att donera en collegekurs i Frankrike för att hjälpa henne komma in. Men hennes chanser att bli antagen var fortfarande små.

Blair sträckte sig efter champagneflaskan i ishinken mitt på det runda bordet och fyllde sitt glas. ”Ödet är för

förlorare", sa hon. "Det är bara en dålig ursäkt för att låta saker och ting hända, i stället för att *se till* att de händer."

Om hon bara hade vetat exakt *hur* hon skulle få det hon ville skulle hända att hända, utan att sabba det fullständigt.

Serenas koncentrationsförmåga var sämre än en nyfödd valps, och hon hade redan druckit alldeles för mycket vin för att kunna delta i ett så allvarligt samtal. "Vi behöver väl inte prata om framtiden just nu?" bad hon, tände en cigarett och blåste ut rök ovanför Blairs huvud. "Den där blonda killen Aaron pratar med har stirrat på dig de senaste tio minuterna." Hon täckte munnen med sina långa, smala fingrar och fnissade. "Oj då. Nu kommer de."

Blair vände sig om och fick syn på sin dreadlocksförsedda vegan-styvbror, Aaron Rose, och en extremt lång kille med taggigt blont hår och ljusbruna ögon, klädd i en makalös Armanismoking. Killarna var på väg mot deras bord. Killen trummade nervöst med fingrarna mot sina superlånga ben och tittade ner på sina blanka, svarta Christian Dior-skor som om han var rädd att snubbla över dem. Bakom de två killarna var dansgolvet fullt av snygga, läckert klädda tjejer och stiliga killar som dansade tryckare till en Becklåt.

"Säg något snällt till Blair", bad Serena Aaron. "Hon oroar sig för framtiden."

Blair himlade med ögonen. "Vem gör inte det?"

Aaron gjorde en ursäktande grimas. Han, Blair och Serena hade kommit till balen tillsammans, och så fort de kommit innanför dörrarna hade Aaron lämnat tjejerna med sina drinkar och cigaretter, och gått för att leta upp sina vänner. Men Blair hade varit ganska spänd och känslsam på sistone, efter deras föräldrars bröllop och den

misslyckade Yale-intervjun, och hon behövde allt moraliskt stöd hon kunde få.

”Jag beklagar”, sa han. ”Jag har inte varit mycket till kavaljer. Vill du dansa eller så?”

Blair ignorerade honom. Såg det ut som om hon ville dansa? Hon spände blicken i Aarons långa, blonda vän. ”Vem är du?”

Den blonda killen flinade. Hans tänder var till och med vitare än hans skjorta. ”Miles. Miles Ingram.”

Son till Danny Ingram, den berömde restaurang- och nattklubbsägaren som bland annat drev ineställena Gorgon i New York och Trixie i Los Angeles.

”Vi går i samma klass på Bronxdale”, förklarade Aaron. ”Vi ska starta ett band. Miles spelar trummor.”

Blair smuttade på sin champagne och väntade på att de skulle säga något som inte tråkade ut henne.

Miles flinade mot Blair och trummade med fingrarna mot ryggstödet på en tom stol. ”Du är mycket vackrare än jag hade väntat mig”, sa han.

Han var söt, men allt det där trummandet kunde bli väldigt irriterande.

Blair besvarade inte leendet. Hon lyfte sitt glas. Aaron hade antagligen sagt till Miles att hon var värsta häxan, så han hade väntat sig att hon skulle ha vårtor på näsan och ett kvastskäft uppstucket där bak.

Inte precis. Aaron ville bara inte prata om sin nya styvsyster eftersom han ville ha henne för sig själv. Men bli inte till er i trasorna nu - mer om det senare.

Aaron drog sina dreadlocks bakom öronen. ”Och det här är Serena”, sa han till Miles.

Miles sneglade på Serenas perfekt skurna ansikte, djupblå ögon, långa slanka kropp och fantastiska

Gucciklänning. Han lät blicken dröja sig kvar ett ögonblick – det var svårt att låta bli – och vände sig sedan mot Aaron igen. "Konstigt att du inte berättade att Blair var så vacker."

Aaron ryckte på axlarna och såg besvärad ut. "Ledsen."

Blair och Serena tände nya cigaretter och fortsatte vänta på att något tokigt skulle hända. Med tanke på vad Blair just hade sagt om ödet var det upp till *dem* att se till att det hände.

Aaron harklade sig. "Är du säker på att du inte vill dansa?" frågade han Blair.

Blair lade märke till att han inte hade någon fluga, och att skjortan hängde utanför byxorna och var uppknäppt i halsen. Uppenbarligen försökte han säga någonting med det. Hon drog ett djupt bloss på cigaretten och blåste ut röken i hans ansikte.

"Nej tack", sa hon.

Becklåten tog slut och folk gick tillbaka till sina bord för en vätskepaus.

"Jag har så ont i fötterna!" gnällde Kati Farkas, slängde sig ner i en stol mitt emot Blair och drog av sig skorna.

"Jag känner inte ens mina längre", instämde Isabel Coates och sjönk ner i stolen bredvid.

De senaste två åren, när Serena gått på Hanover Academy i New Hampshire, hade Isabel och Kati varit som fastlimmade vid Blair. De köpte smink på Sephora tillsammans, de drack cappuccino på Le Canard tillsammans och ja, de gick till och med på toaletten tillsammans. Blair var den sociala scenens härskarinna, så när de var med henne kände de sig nästan berömda och välkomnades av röda mattor överallt. Men strax före Columbus Day hade Serena blivit utsparkad från

internatskolan och återvänt till stan för att ta tillbaka Blair, och Kati och Isabel hade återigen blivit bara Kati och Isabel.

”Varför dansar ni inte?” frågade Kati.

Blair ryckte på axlarna. ”Jag känner inte för det.”

Isabel suckade. ”Vi måste bara ta oss igenom mitterminsproven nästa vecka”, sa hon och misstolkade Blairs uttråkade tonfall. ”Sedan kan vi resa bort över jul.”

”Ni har sådan tur som får åka till ett häftigt ställe”, tillade Kati. ”Jag måste åka skidor i Aspen *igen*.”

”Det är i alla fall inte lika tråkigt som vårt lantställe i Connecticut”, påpekade Isabel.

”Vi kommer att ha jätteroligt!” utbrast Serena med ett upprymt leende.

Kati och Isabel blängde på henne.

Blair och Serena skulle åka till Saint-Barthélemy tillsammans på jullovet. Blairs mamma och Aarons pappa hade tillbringat sin smekmånad i Västindien, och skulle sedan träffa Blair, Aaron och Blairs lillebror Tyler på den exklusiva semesterorten Isle de la Paix. Alla tre fick ta med sig varsin kompis om de ville, och när Blair och Serena försonats inne på damernas under Blairs mors bröllopsfest, hade Blair frågat Serena.

Naturligtvis skulle de vara tillbaka på Manhattan till nyår. Ingen partypingla med självrespekt tillbringar nyårsafton med sina föräldrar om hon är äldre än tolv.

”Ja, det kommer att bli kanon”, instämde Blair med ett belåtet leende.

Hon föreställde sig sin sololjebianka kropp i den nya Missoni-bikinin på en kritvit strand, sina stora Chanel-solglasögon och alla snygga killar i surfarshorts som serverade henne exotiska drinkar i kokosnötsskal. Hon

skulle glömma allt om Yale, Nate, sin mor och Cyrus, och bara sola sig kaffebrun under den tropiska solen.

Naturligtvis visste hon att Kati och Isabel var superavundsjuka för att hon inte hade bett någon av dem följa med i stället, men det struntade hon fullständigt i.

Bara en vecka kvar.

Chuck Bass dök upp bakom Blair och lade sina stora, varma händer på hennes nakna, vältränade axlar. "Jag såg just Nate och den där lilla bruden från Constance hångla med varandra där borta i hörnet", meddelade han, som om alla ville veta det.

Chuck var väldigt stilig, på ett mörkt och reklamaktigt sätt. Han var också New York Citys kåtaste kille. Han hade försökt förgripa sig på Serena när hon druckit sig redlös i hans familjs svit på Tribeca Star Hotel i oktober, och han hade nästan fått lilla Jenny Humphrey att klä av sig inne på damernas under *Kiss on the Lips*-festen samma vecka. Chuck var en riktig skitstövel, men de stod ut med honom ändå eftersom han var en av dem. Han gick på en liten, privat pojkskola, han hade lärt sig dansa hos Arthur Murray, tagit tennislektioner på Asphalt Green och sjungit i kyrkan vid ett strandhotell i södra Frankrike. Han blev bjuden till de finaste festerna och de exklusivaste basarerna, precis som alla de andra, och han var född till ett liv i lyx, precis som de. Chuck gav aldrig upp, inte ens när han blev avspisad. Han var hänsynslöst oberörd.

Blair försökte skaka av sig hans händer. "Än sen?"

Chuck rörde sig inte ur fläcken. "Du lade aldrig upp dig för Nate, eller hur?" Han började massera hennes axlar. "Jag tänkte att jag kanske skulle ta mig an det hedersuppdraget."

Blair stelnade till. Fram till det ögonblicket hade hon aldrig tyckt särskilt illa om Chuck, men nu förstod hon varför Serena hatade honom. Hon drog tillbaka stolen, vred sig ur hans grepp och reste sig.

”Jag måste kissa”, sa hon till de andra och ignorerade Chuck fullständigt. ”Sedan drar vi. Vi kan ha fest hemma hos mig i stället.”

Aaron reste sig upp, tog ett steg mot henne och drog dreadlocksen bakom öronen. ”Hur är det med dig?” frågade han bekymrat.

I det ögonblicket retade Blair sig lika mycket på hans spelade omtänksamhet som på Chucks slemmighet.

”Bara bra.”

Hon vände på klacken och marscherade ut ur rummet så gott hon kunde i sina stilettklackar och supertajta Gucciklänning, med blicken riktad rakt fram för att slippa se Nate och den där lilla Ginny, eller vad fan hon nu hette.

Folk började samlas på dansgolvet och mumlade upphetsat. Det verkade som om Flow – landets läckraste rockstjärna – snart skulle dyka upp. Men Blair brydde sig inte. Till skillnad från de flesta andra tjejer brydde hon sig inte om kändisar. Det behövdes inte – hon var själv den ständiga stjärnan i sin egen fantasifilm, och den mest berömda människa hon kände.

läcker rockstjärna skruvar upp tempot

Jenny hade gått omkring i någon sorts lycklig trans hela kvällen. Innan Nate eskorterat henne till balen hade han klätt upp sig i en ny Donna Karan-smoking, hämtat henne i taxi, bjudit på sushi och alltför mycket sake på Bond, och gett henne ett litet, turkost, hjärtformat Jade Jagger-halssmycke. Hans gröna ögon glittrade i skenet från stearinljusen och hans gyllenbruna hår var så perfekt rufsigt att Jenny oavbrutet knäppte mentala polaroidfoton av honom, att lägga till den samling hon redan hade.

Bäst av allt var att Nate inte hade släpat runt henne för att prata med folk hon inte kände när de väl kommit till balen. Till och med Nates stojiga bästisar, Jeremy Scott Tompkinson, Anthony Avuldsen och Charlie Dern, hade lämnat dem i fred. I kväll var Nate bara hennes, och han nöjde sig med att hålla om henne medan de kysstes i ett avskilt hörn.

”Känner du till målningen *Kyssten* av Gustav Klimt?” frågade Jenny och tittade upp på Nates vackra ansikte.

Nate rynkade pannan. ”Nej, det tror jag inte.”

”Jo, det gör du. Den är väldigt berömd. Hur som helst, det här påminner mig om den.”

Han ryckte på axlarna och vände blicken mot scenen. "Jag tror att den där snubben från 45 är på väg ut för att säga något."

Jenny lutade sig mot väggen. Tidigare skulle hon ha kissat på sig av upphetsning över att se en kändis som Flow, men nu ville hon bara fortsätta kyssa Nate.

"Än sen?" Hon fnissade och torkade sig om munnen med baksidan av handen, försiktigt för att inte smeta ut sitt rosa MAC-läppglans. "Det där var trevligt", tillade hon med låg röst.

"Va?" Nate såg sig tankspritt omkring i rummet.

"Jag har aldrig kyssts så länge förut", erkände Jenny.

Nate vände sig mot henne igen och log. Han hade rökt en joint innan han hämtat henne, och kände fortfarande av den. Han gillade Jennifers klänning. Den var lång och svart, lågt skuren både bak och fram, med en dramatiskt vit spets nere vid vristerna.

Jenny hade köpt klänningen på Century 21, en lågprisbutik för designerkläder - väldigt populär hos fyndjägare och sådana som skulle köpa vad som helst med ett designermärke, även om plagget var defekt eller bara riktigt fult.

Jenny hade lånat pengar av sin far och det skulle krävas exakt fyra månaders veckopengar innan hon betalade tillbaka vad klänningen kostade, men det behövde inte Nate få veta. Han tyckte att hon såg ut som en liten svartvit ängel. En ängel med de häftigaste tuttar han någonsin hade sett. Han sträckte fram händerna och lät dem glida över hennes bleka, babymjuka armar. Hon kändes bra, skön och varm, som nybakat bröd på en lyxrestaurang.

Discjockeyn började spela 45:s hitlåt *Korrupt Me*, innan Flow strosade ut på dansgolvet från ingenstans. Han bar

smokingkavaj över en röd t-shirt med texten *Be Kind* i stora, vita bokstäver, och han flinade med självsäkerheten hos någon som visste att han var en av världens läckraste killar. Flow var son till en dansk underklädesmodell och en jamaicansk kaffemogul, och han såg ut som en solbränd, blåögd version av Jim Morrison från det klassiska sextiotalsbandet The Doors. Han ställde sig vid ett glaspodium, musiken tystnade och alla tjoade och applåderade. Jenny tog Nates hand och kramade den lite innan de gick fram för att titta.

”Jag vill bara tacka er allihop för att ni har klätt upp er och kommit hit i kväll för att dra in pengar till ...” Flow lyfte på slaget till smokingkavajen och pekade på sin t-shirt, och några av de käcka, entusiastiska gästerna som inte skämdes över att bete sig som idioter ropade: *”Be Kind!”*

I samma ögonblick kom Blair ut från damernas och fick se Nate och Jenny stå rakt framför henne, hand i hand. Jenny var klädd i en vulgär, gammaldags klänning av tvivelaktigt märke, som var för stor nertill och alldeles för liten upptill. Hon och Nate såg ut som förortsungar utan smak på en studentbal.

Blair rättade till axelbanden på klänningen och smackade med sina rubinröda läppar. Ju förr hon kom därifrån, desto bättre. Men hon kunde inte bara smita i väg som någon stackars dumpad exflickvän. Hon hade mer stolthet än så.

Mycket mer.

”Jag vill också tacka organisationskommittén med Blair Waldorf och Serena van der Woodsen i spetsen”, fortsatte Flow och läste från en papperslapp. ”Kan ni vara så snälla och komma upp, och hjälpa mig tala om hur mycket pengar vi har dragit in i kväll?”

Alla såg sig omkring efter Blair och Serena.

På sitt vanliga, översvallande vis gav Serena ifrån sig ett tjut och gled över dansgolvet med fladdrande blont hår. Flow tog ett steg tillbaka och stirrade mållöst på hennes ljuvliga uppenbarelse när hon lutade sig över mikrofonen.

”Kom igen, Blair!” ropade hon och såg sig omkring i det fullpackade rummet. ”Kom upp!”

Blair märkte att alla stirrade. Hon försökte sig på ett leende, lämnade sin plats vid dörren och gick raka vägen förbi Jenny och Nate.

Nate öppnade munnen när Blair passerade. Hon var längre än han mindes, och hennes bakdel var snyggare. Hennes långa hår blänkte, och hennes hud skimrade på ett sätt som fick honom att vilja röra vid den. Hon var *snygg*. Nej, hon var mer än snygg. Plötsligt kände han sig förvirrad. Han ville gripa tag i Blair och säga: ”Kom tillbaka, jag ångrar mig.”

Men så kramade Jenny hans hand och han tittade ner i hennes sjäfulla, bruna ögon och djupa urringning, och glömde genast Blair igen.

Nate var som en korkad labrador. Om man dinglade med en pinne framför honom ville han bara ha den, men om man kastade en tennisboll glömde han pinnen och stack efter bollen.

Blair ställde sig vid podiet och Flow gav Serena ett papper. Han flinade brett, eftersom de båda organisatörerna hade visat sig vara sådana skönheter.

”Okej”, sa Serena och läste högt. ”Vi har dragit in åttahundratusen fyrahundra dollar, som går raka vägen till den nya internationella djurrättsorganisationen *Be Kind*.” Hon fyrade av det berömda leendet som fångats på så många foton och gav Blair en lätt knuff.

Blair hade organiserat hundratals liknande tillställningar. Hon visste vad som förväntades och lutade sig mot mikrofonen. "Tack för att ni kom!" ropade hon och log sitt bästa välgörenhetsleende. "Och glöm inte era presentpåsar från Coach - festens höjdpunkt!"

Musiken började spela igen, högre än förut, och alla återgick till att dricka och dansa. Flow lutade sig närmare Serena och viskade något i hennes öra. Hans andedräkt var varm och kittlade hennes kind. Han doftade nytt läder.

Serena fnissade. "Vänta lite, okej?"

Flow nickade medan Serena tog Blairs arm och drog henne med sig tillbaka till bordet. "Han vill att vi ska träffas utanför och ta en tur i hans limousin. Skynda dig, ta din kappa. Du ska också med."

Blair rynkade pannan. Hon hade ingen lust att vara femte hjulet under vagnen. "Jag tror inte det."

Serena låtsades inte höra. Hon tänkte inte låta Blair förstöra hennes festhumör.

Kati, Isabel, Chuck, Aaron och Miles satt fortfarande vid bordet och drack vodka ur en flaska som Chuck smugglat in. "Kom igen!" sa Serena glatt. "Ut med er, allihop. Vi flyttar festen till Flows limousin!"

Blair tog upp sin garderobsbiljett ur den inte helt djurvänliga mink- och bältdjursskinnväskan från Fendi. Ibland var Serenas entusiasm ganska påfrestande. Men Blair hade å andra sidan inte särskilt roligt på balen.

Hon gillade tanken på att åka omkring i en limousin i festkläder och titta ut på världen genom de tonade rutorna. Det var väldigt mycket Audrey i *Frukost på Tiffany's*.

Och kanske skulle en åktur i Flows limousin vara just den händelse som genom ett trollslag förvandlade hennes liv

från en rad katastrofer till en rad drömmar som gick i uppfyllelse.

Kanske inte.

Nate började bli trött på att bara kyssa Jenny. Han hade inte druckit särskilt mycket och han behövde en joint till.

”Ska vi gå en sväng?” föreslog han.

Jenny log mot honom. Hans ögonfransar såg ut att vara doppade i guld, precis som hans hår. Det enda som skulle kunna göra kvällen ännu mer perfekt än den redan var, vore om Nate sa att han älskade henne. Och förhoppningsvis var det precis vad han tänkte göra.

”Gärna”, svarade hon ivrigt.

De hämtade sina ytterkläder och Nate höll upp dörren åt henne när de lämnade det livliga hotellet.

En stor svart limousin med mörka rutor stod parkerad utanför. Nate och Jenny gick nerför marmortrappan till trottoaren, och Nate släppte hennes hand för att diskret tända en joint. Jenny fingrade på sina svarta mockahandskar och kände sig besviken. Om Nate skulle säga att han älskade henne, ville hon inte att han skulle vara hög.

Plötsligt rullades limousinens ena bakruta ner och Serena stack ut sitt vackra, blonda huvud. ”Hallå!” ropade hon till Nate och Jenny. ”Kom! Vi har fest! Hoppa in!”

Serena handlade lika impulsivt som vanligt, utan en tanke på att de var de sista människorna på jorden Blair ville träffa.

Jenny hade alltid dyrkat Serena, och att åka omkring med henne och de andra i bilen, vilka de än var, lät spännande och dekadent. Bättre än att promenera omkring i kylan medan Nate rökte på. Hon rörde vid Nates arm.